

JAMES PONTI

**WERELD
SPIONNEN**

RACE TEGEN DE KLOK

DE FONTEIN

Annie

Het Beyoğlu-zwembad deelde een parkeerplaats met een garage, dus het was niet ongewoon dat tieners met kletsnat haar monteurs tegenkwamen met handen die onder de motorolie zaten. Dit was Istanbul, een stad die op twee continenten lag en waar meer dan vijftien miljoen mensen woonden. Ongewone ontmoetingen waren hier aan de orde van de dag.

Desondanks had Annie het gevoel dat deze man er niet thuishoorde. Hij viel haar meteen op toen ze na de training naar buiten stapte. Hij was gespierd, maar log, met de bouw van een bokser, niet van een zwemmer. En zijn nauwsluitende overhemd en perfect gestreken broek waren niet echt geschikt voor in een garage. Hij gooide een sigaret op de grond en drukte die uit met de punt van een zware, zwarte laars. Te zien aan de andere peuken die in de buurt lagen, stond hij al een tijdje te wachten.

Annie wendde zich tot haar vriendin Gökçe: ‘Wie is die spierbundel?’

Het meisje keek haar verward aan. ‘Wat is een “spierbundel”?’

Gökçes Engels was zo goed dat Annie soms vergat dat ze het nog aan het leren was. ‘Het betekent gewoon iemand met een heleboel spieren.’ Ze boog haar armen en spande haar biceps. ‘Als een bodybuilder.’

‘Ah, spierbundel, ik snap het.’ Gökçe glimlachte, blij dat ze een nieuw woord had geleerd. ‘Ik ken hem niet. Hij zal wel in de garage werken.’

‘Met zulke kleren aan? Ik denk het niet. En moet je zijn handen zien. Die zijn keurig verzorgd. Geen spatje motorolie.’

‘Oké, dan is hij zeker een vader die een van onze teamgenoten komt ophalen.’

Annie keek haar zijdelings aan. ‘We zijn halverwege het seizoen en we hebben hem nooit eerder gezien. Hoe wou je dat uitleggen?’

Gökçe lachte. ‘Ik leg het niet uit. Want in tegenstelling tot jou ben ik geen mega hardvochtig persoon.’

‘Ik ben niet hardvochtig,’ zei Annie beledigd. ‘Ik ben gewoon nieuwsgierig, want... Wacht eens even... Be-doelde je “achterdochtig”?’

‘Dat is het woord. Hardvochtig. Achterdochtig. Klinkt hetzelfde. Jij bent de meest achterdochtige vijftienjarige ter wereld.’

Nu was het Annies beurt om te lachen, want dat was wel een beetje waar. ‘Oké. Daar zit wat in. Maar geloof me. Als je familie van mij was, zou je ook achterdochtig zijn.’

Annies ouders waren allebei spion. Oorspronkelijk werkten ze voor MI6, de Britse geheime dienst. Maar zes jaar geleden was een missie in Parijs vreselijk misgelopen. Annie wist nog steeds niet helemaal precies wat er was gebeurd, maar sindsdien was ze op de vlucht. Turkije was het negende land waar ze woonde, en net als in de andere acht kreeg ze er een heel nieuwe identiteit en coververhaal bij. Voor zover Gökçe en de anderen op school wisten, was Annie Pam Ryan uit Bakersfield, Californië, die naar het Midden-Oosten was verhuisd omdat haar vader werkzaam was in de olie-industrie.

‘Loop met me mee naar de metro en help me oefenen met mijn Engels,’ zei Gökçe.

‘Oké, maar dan moet je mij ook helpen oefenen. Je bent niet de enige die een nieuwe taal leert. Hoe zeg je “achterdochtig” in het Turks?’

‘Dat is makkelijk,’ antwoordde Gökçe. ‘Je zegt gewoon... “Pam Ryan”.

Het duurde even voor de grap tot Annie doordrong, en toen moest ze ondanks zichzelf lachen. ‘Dat is echt niet grappig.’

Het was jaren geleden dat ze zo’n goede vriendin had gehad. Iemand bij wie ze bijna zichzelf kon zijn. En dat was logisch, want ze wist dat ze onvermijdelijk weer zou moeten vertrekken zonder waarschuwing of kans om afscheid te nemen. Maar met Gökçe had het vanaf het begin geklikt. Ze waren klasgenoten op Galatasaray, een van de meest prestigieuze middelbare scholen in het land, en speelden samen in een waterpoloteam dat hoog aangeschreven stond. Het was Gökçes droom

dat ze ooit samen voor dezelfde universiteit in Amerika zouden spelen.

‘Als we naar USC gaan, moet mijn Engels perfect zijn,’ zei ze terwijl ze over de klinkerweg liepen. ‘Het zal me helpen op school en natuurlijk bij alle filmsterren die we gaan ontmoeten.’

Haar plan was dat ze naar USC zouden gaan, de universiteit van Zuid-Californië. Daar hadden ze niet alleen een topwaterpoloteam met olympische zwemsters van over de hele wereld, de universiteit bevond zich ook in Los Angeles, maar een paar kilometer bij Hollywood vandaan.

‘Heb je veel filmsterren gezien toen je opgroeide in Californië?’ ging Gökçe verder.

‘Ik woonde in Bakersfield,’ antwoordde Annie, die bij haar coververhaal bleef. ‘Daar heb je alleen maar woestijn, boerderijen en oliebronnen. Geen filmsterren.’

‘Jammer. Dat maken we wel goed als we op de universiteit zitten. Dan gaan we naar colleges. We trainen in het zwembad. En daarna feesten we in de clubs met alle filmsterren.’ Ze schudde met haar schouders.

Annie hield van Gökçes mix van zelfvertrouwen en optimisme. Het was zo oprecht dat Annie zich er soms door liet meeslepen. Ondanks haar onvoorspelbare undercoverleven geloofde ze bijna dat ze echt samen naar de universiteit zouden gaan en voor altijd vriendinnen zouden blijven. Toen zag ze echter een weerspiegeling in een etalageruit en werd ze weer hard de werkelijkheid in getrokken.

Het was Spierbundel. Hij was ze gevolgd vanaf het zwembad en stond aan de andere kant van de straat

naar ze te kijken. Annie had gelijk gehad. Hij had staan wachten. Hij had op haar staan wachten.

Haar cover was in het water gevallen, dus ze moest een ontsnappingsplan in werking zetten. Ze moest bij hem weg. Vervolgens moest ze weg uit Istanbul. Maar eerst moest ze bij Gökçe weg. Zij mocht er niet bij betrokken raken, het was te gevaarlijk.

‘Wat is er?’ vroeg haar vriendin. ‘Je ziet er opeens bezorgd uit.’

‘Niks,’ zei Annie met een gemaakte glimlach. ‘Ik ben gewoon moe van de training.’

‘Ja.’ Gökçe knikte. ‘De training was vandaag echt spokend.’

Zelfs in deze situatie moest Annie gewoon wel grinniken. ‘Slopend,’ corrigeerde ze. ‘Spokend zou betekenen dat er spoken en geesten en zo waren. Slopend betekent uitputtend.’

‘Soms denk ik dat de coach een spook is, maar ja, slopend is beter.’ Gökçe glimlachte, en in gedachten maakte Annie een foto van haar. Ze wist dat ze haar vriendin nooit meer zou zien.

Terwijl ze naar het metrostation liepen, zorgde Annie ervoor dat ze de man in de gaten hield zonder te laten merken dat ze hem had gezien. Hij zou waarschijnlijk niks doen voordat ze alleen was. Wat betekende dat ze twee huizenblokken had om een strategie te bedenken.

‘Kom dit weekend met mij mee naar huis,’ stelde Gökçe voor. ‘Dan kunnen we samen aan het renaissance-project werken. En het eten is veel beter dan op school.’

Ze waren allebei intern op Galatasaray, maar omdat

het vrijdag was ging Gökçe naar huis voor het weekend. Haar familie woonde iets buiten de stad. Soms ging Annie mee, maar ze wist niet hoe haar achtervolger zou reageren, en ze wilde haar vriendin niet in gevaar brengen.

‘Kon dat maar,’ zei Annie. ‘Maar ik heb Seda beloofd dat ik haar zou helpen met leren.’

‘Jammer. Mijn moeder maakt baklava als toetje.’

‘Wrijf het er maar lekker in.’

Bij metrostation Şişhane wierp Annie een snelle blik over haar schouder en zag dat de man nu dichterbij was. Hij was klaar om in actie te komen voor het geval ze de metro in ging.

‘Leer me nog een Engels woord voor ik ga,’ zei Gökçe. ‘Iets leuks.’

Annie schoof het dreigende gevaar even opzij en concentreerde zich op haar vriendin. ‘Oké, dit is een leuke,’ zei ze. ‘Bestie.’

‘Wat is een bestie?’ vroeg Gökçe.

Annie wees op haar vriendin. ‘Jij. Jij bent mijn bestie.’

Gökçe glimlachte blij. ‘Dat betekent dat jij ook mijn bestie bent. Tot zondag.’ Ze ging de roltrap op en daalde af in het station. Voordat ze uit het zicht verdween draaide ze zich om naar Annie en stak twee vingers op in de V van victorie. ‘Fight on!’

Het was het symbool en de slogan van de sportteams van de universiteit van Zuid-Californië. Ze hadden het overgenomen als hun eigen geheime communicatie en gebruikten het voor van alles, van een begroeting tot een afscheid tot een aanmoediging tijdens waterpolowedstrijden. Maar nu vatte Annie het op als een herin-

nering aan wat ze moest doen: in actie komen.

‘Fight on!’ zei ze, en ze maakte hetzelfde gebaar met haar vingers. Daarna voegde ze er in zichzelf aan toe: ‘Want dat is precies wat ik van plan ben.’

Achtervolging

Annie voelde haar hartslag versnellen. Nu ze alleen was, kon Spierbundel elk moment toeslaan. Ze wist niet of hij een moordenaar was of een ontvoerder, en ze was niet van plan daarachter te komen. Wat ze wel zeker wist, was dat dit op de een of andere manier met haar moeder te maken had. Dat was de enige verklaring. Een vijandige regering, misdaatsyndicaat of geheime dienst wilde Annie gebruiken om bij haar moeder te komen.

Wie is er nu weer boos op je, Clementine, vroeg de tiener zich af.

Als het om spionagedingen ging, gebruikte Annie vaak de voornaam van haar moeder. Dat hielp om de gevaarlijke geheim agent te scheiden van de vrouw die haar vroeger altijd verhaaltjes voorlas voor het slapengaan. Niet dat ze ooit een normale moeder-dochterrelatie hadden gehad.

In haar moeders ogen leerde ze Annie om een keukenprinses te zijn door haar te laten zien hoe je een mixer en een wafelijzer gebruikt om ‘zelfgebakken’ bommen te maken. En toen ze haar meenam voor een manicure, was dat niet in een nagelstudio. Het was in een safehouse, waar een voormalige Mossad-agent met de naam Yossi hun handen in een chemische oplossing doopte om hun vingerafdrukken te veranderen.

Nu Spierbundel dichterbij kwam, probeerde Annie zich de details van hun ‘meidentripje’ naar New York te herinneren. Zij had gedacht dat ze de stad zouden verkennen en naar een musical zouden gaan, maar ze bleek een training te krijgen in hoe je het best kunt ontsnappen. Ze was het dichtst bij een Broadwayshow gekomen toen ze tussen de mensenmassa’s op Times Square ontvoeringsscenario’s oefenden.

In plaats van mee te zingen met musicalliedjes had ze steeds maar weer moeten zeggen: ‘De sleutel tot overleven is je bewust zijn van je omgeving.’ Niet echt een pakkende slogan, maar het bleek een uitstekend advies te zijn. Je bewust zijn van je omgeving was het vermogen om scherp afgesteld te blijven op de situatie om je heen, zodat je goed kon reageren op gevaren of bedreigingen.

Annies huidige bedreiging was een achtervolger met een dikke nek die spieren op spieren had. De omgeving waarin ze zich bevond was de İstiklal Caddesi, een voetgangersstraat met aan beide kanten winkels en restaurants, een van de populairste toeristenbestemmingen in Istanbul. In gedachten maakte ze snel een lijst met dingen die konden helpen om van hem af te komen. *Politie. Toeristen. Tram.*

Er waren een paar zilverkleurige politieposten, verspreid over de straat. Spierbundel zou daar niks mee te maken willen hebben, maar zij eigenlijk ook niet. Een politieagent vertellen dat je wordt achtervolgd door een moordenaar omdat je op de vlucht bent om je moeder die dubbelspion is te beschermen, zou tot vragen leiden die ze niet wilde beantwoorden. De politie was de laatste optie.

De toeristen waren veelbelovender. De training op Times Square had haar geleerd dat een chaotische groep toeristen allerlei mogelijkheden biedt om te verdwijnen in de menigte.

De beste optie was de tram. De enige voertuigen die waren toegestaan in de İstiklal Caddesi waren een stel ouderwetse rood-witte trams die over een spoor in het midden van de straat reden. Als Annie Spierbundel kon afschudden in de menigte en een tram in kon komen, kon ze daarmee naar school rijden, een kilometer verderop. Er stond een hoog hek om het schoolterrein met bewakers bij de ingang. Daar zou hij haar niet kunnen volgen. Als ze eenmaal binnen was, kon ze een noodoproep naar haar moeder sturen, die precies zou weten wat ze moest doen.

Helaas zou de tram pas over een paar minuten komen, dus ze moest tijd winnen. Daarom kocht ze iets te eten. '*Bir tane lütfen*,' zei ze in het Turks tegen een straatverkoper. *Eén, graag.*

Ze was gestopt om *içli köfte* te bestellen, een gefrituurde gehaktbal met ui, walnoten, pepertjes en kruiden. Als ze tijd moest rekken, wilde ze dat doen door contact te maken met mensen. Dat maakte het moeilij-

ker voor iemand om haar te grijpen. Bovendien wist ze niet wanneer ze weer een kans zou krijgen om te eten, en ze had honger na de twee uur durende training.

Ze nam een hap en genoot ervan. '*Tadı leziz*,' zei ze glimlachend tegen de verkoper. *Heerlijk*.

Ze draaide zich om om een servetje te pakken, zodat ze onopvallend achterom kon kijken. Spierbundel was nu nog geen vijf meter bij haar vandaan. Ze hield zichzelf voor dat ze rustig moest blijven.

Voordat ze de tram zag, hoorde ze al zijn rinkelende bel om voetgangers te waarschuwen opzij te gaan. Hij stopte vlak bij de verkoper en liet mensen uitstappen.

In plaats van meteen in te stappen, bleef Annie waar ze was en at haar *köfte* op. Ze wachtte tot de tram weer in beweging was gekomen en sprintte er toen heen. Dit deel van haar plan hing af van drie aannames. De eerste was dat Spierbundel verrast zou zijn door haar plotse-linge actie, waardoor ze een voorsprong zou hebben. De tweede en derde draaiden om de laarzen en de sigaretten die ze bij het zwembad had gezien. Ze was ervan overtuigd dat ze een zware roker op laarzen er wel uit kon rennen.

Na tien grote stappen sprong ze achter op de tram, waar een kleine tree was en een reling. Zo meerijden was volkomen illegaal, maar kinderen deden het de hele tijd. Ze drukte haar lichaam tegen de achterkant, zodat de conducteur haar niet zou zien in zijn zijspiegeltje.

De tram was niet echt snel, maar dit was sneller dan je door een menigte worstelen, wat Spierbundel bleek te doen toen ze zich omdraaide om te kijken. De volgende halte was voor haar school. Ze hoefde alleen maar vol te

houden tot ze daar was. Dan kon ze snel haar pasje aan de bewaker laten zien en zou ze veilig zijn. Ze zou haar moeder een bericht sturen, en terwijl ze wachtte op haar antwoord zou ze een goede afscheidsbrief schrijven aan Gökçe.

Haar hart klopte nog steeds snel, maar de adrenaline was een beetje afgenomen, en ze zuchtte diep van opluchting. Dit was eigenlijk makkelijker geweest dan de oefeningen op Times Square. *Goeie coaching, mam*, zei ze in zichzelf.

Haar opluchting was echter van korte duur, want ze zag dat Spierbundel nu aan de telefoon was. Als hij een partner had, was ze misschien nog niet veilig.

Vlak voor Galatasaray was een bocht in de weg. Toen de tram de bocht nam en Annie haar school zag, zonk de moed haar in de schoenen. Voor het hek stond een lange man in een bruin trainingspak. Hij had een snor en sprak in zijn telefoon terwijl hij de passagiers opnam. Toen hij Annie zag, glimlachte hij onheilspellend.

De school was geen optie meer. Annies hoofd maakte overuren nu ze een nieuw plan probeerde te bedenken. Er kwam een andere tram de heuvel af en toen de twee trams langs elkaar reden sprong ze daarop. Weer stond ze op het treetje en hield ze zich vast aan de reling.

‘De sleutel tot overleven is je bewust zijn van je omgeving,’ zei ze, alsof er misschien een idee zou opborren als ze het hardop hoorde.

Ze dacht weer aan de metro. Als ze station Şişhane kon halen, kon ze een metro nemen naar Gökçe’s huis. De gedachte was verleidelijk, maar veel te riskant. Ze had nu achtervolgers – meervoud – en het probleem

van de metro was timing. Voordat de volgende metro kwam, moest ze misschien wel vijf of tien minuten wachten op een perron. Als ze haar daar vonden, konden ze haar grijpen of volgen naar Gökçes huis.

De politie was nog steeds de laatste optie, maar ze had niet veel andere opties meer. Ze keek naar een van de zilverkleurige politieposten voor zich, maar zag daar geen agent. Achter haar kwam de man in het trainingspak steeds dichterbij. Dit was blijkbaar geen roker. Hij bewoog snel en rende heuvelaf. Hij zou haar binnenkort inhalen, dus ze moest van de tram springen en ervandoor gaan. Ze was daar zo op gefocust dat ze niet merkte dat ze recht op Spierbundel afging.

Hij klom op de achterkant van de tram en verdrong haar op het treetje. 'Hallo, Annie,' zei hij met een accent dat Grieks of Albanees leek te klinken.

Dat hij haar échte naam zei, een naam die ze al jaren niet had gebruikt, veroorzaakte een rilling over haar rug. Hoe wist hij wie ze was?

'Clementine heeft me gestuurd,' ging hij verder. 'Ik ben een vriend van haar.'

'Echt niet,' zei Annie, die probeerde dapper te klinken. 'Mijn moeder gaat niet om met holbewoners.'

De man leunde naar haar toe, zijn gezicht maar een paar centimeter van dat van haar. 'Goed, we zijn niet precies vrienden, maar meer collega's. Ze gedraagt zich niet netjes de laatste tijd. Daarom moet je met mij meekomen.'

Hij stonk naar sigaretten, wat Annie deed kokhalzen en achteruitdeinzen. 'Weet je niet dat roken slecht is voor je gezondheid?'

Hij grijnsde zijn gele tanden bloot. ‘Ze probeert bijdehand te zijn.’

Annie onderdrukte haar angst en zei: ‘Ik wil wedden dat niemand jou daar ooit van heeft beschuldigd.’

Haar volgende zet had niets te maken met wat haar moeder haar op Times Square had geleerd. Dit had ze in het zwembad geleerd. Waterpolospelers moeten onder het wateroppervlak vechten, waar de scheidsrechter het niet kan zien. Ze greep de reling zo stevig mogelijk vast en trapte tegen de zijkant van Spierbundels knie, die opzij sloeg, waardoor hij van het treetje gleed.

Hij stootte een verraste kreet uit, maar slaagde erin de reling vast te blijven houden terwijl zijn voeten over de weg sleepten. Nu hij zijn arm zo uitgestrekt had, zag Annie een zwakke plek: met haar vrije hand deelde ze een serie snelle klappen uit op zijn onderarm, waardoor hij moest loslaten en op de grond viel. Daarbij sloeg hij met zijn hoofd tegen de straat.

Annie keek om en zag dat hij ging zitten met zijn hand tegen een snee boven zijn wenkbrauw gedrukt. De man in het trainingspak stopte om te kijken hoe het met hem ging, maar hij zou haar zo weer achternagaan. De tram ging niet snel genoeg, dus ze sprong eraf en begon de heuvel af te sprinten.

Annie was al op de vlucht sinds haar negende, maar dit was voor het eerst dat ze echt aan het vluchten was. Ze wist niet waar ze heen moest, alleen dat ze weg moest van de mensen die haar achtervolgden.

Aan het eind van de İstiklal Caddesi rende ze verder door de Galip Dede, een smalle straat met allemaal muziekwinkels die traditionele instrumenten in de etalage

hadden hangen. Het was een steile straat en ze struikelde een paar keer bijna over de keien.

Ze slalomde tussen een massa toeristen door voor de Galatatoren, die al bijna zevenhonderd jaar een trekpleister was, en schoot door een paar kronkelige straten tot ze bij de beroemde Kamondotrappen kwam, waar ze zich langs zogenaamde influencers moest wringen die selfies namen. Zij waren daar omdat de in een bocht lopende trappen een pittoreske achtergrond vormden op social media. Annie was daar omdat het de snelste route was naar de straat – en de mogelijke ontsnappingsroute – die langs het water liep.

Er waren drie trappen. Toen ze op de middelste was keek ze om. Op het moment dat ze de man in het trainingspak zag, miste haar voet een tree en viel ze op het rechte stuk eronder.

Naast kloppende pijn in haar hoofd had ze een zere enkel en een bloedende elleboog, maar ze had geen tijd om haar wonden te verzorgen. Ze sprong weer overeind en rende verder tot ze bij de Galatabrug was.

De dubbele brug liep over het water dat de Gouden Hoorn werd genoemd en verbond de nieuwere en oudere delen van de stad. Op de onderste brug wemelde het van de restaurants, en de bovenste had banen voor auto's, trams en voetgangers. De zon was net ondergegaan en de meeste restaurants liepen vol met toeristen. Dit had Annie misschien weer een kans gegeven om op te gaan in de menigte, maar ze koos voor de bovenste brug.

Ze rende langs een drietal mannen die aan het visen waren en zag dat Spierbundel en Trainingspak op

haar inliepen. Toen ze halverwege de brug was, bleef ze staan, klom op de reling en keek omlaag naar het water.

Afgelopen zomer had ze een paar jongens hiervan-
daan zien springen. Het was ongeveer twaalf meter, uit-
dagend, maar niet veel uitdagender dan de hoge duik-
plank in het zwembad. Haar achtervolgers zouden haar
dit echt niet nadoen.

Ze keek nog even naar hen om en glimlachte.

In gedachten hoorde ze de laatste woorden die
Gökçe tegen haar had gezegd, dus ze stak twee vingers
omhoog in de vorm van een V en zei: 'Fight on!'

Machteloos keken de mannen toe hoe ze van de brug
sprong en in het donkere water eronder verdween.

Voor Stu, Dash en Violet
Een fantastische familie met indrukwekkend veel talent
en een nog indrukwekkender groot hart

www.uitgeverijdefontein.nl

Oorspronkelijke titel: *City Spies 6: London Calling*

Verschenen bij Aladdin, een imprint van Simon & Schuster Children's
Publishing Divison

© 2025 James Ponti

Voor deze uitgave:

© 2025 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Mariella Manfré

Omslagafbeelding en illustraties: Yaoyao Ma Van As

Grafische verzorging: Zeno

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 7275 5

ISBN e-book 978 90 261 7955 6

ISBN audioboek 978 90 261 7277 9

NUR 283, 284

Van James Ponti verscheen eerder:

In de serie Wereldspionnen

Wereldspionnen (1)

Geen brug te ver (2)

De verboden stad (3)

Tussen de tombes (4)

Missie New York (5)

In de serie De Sherlock-detectives

Het moerasmysterie (1)